

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžk/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018201049
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Trenčan
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7018201049.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): J. W. A., narodený X. Y. XXXX, bytom B. XX, XXX XX B. W., proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Prešov, so sídlom Slovenská 40, 080 01 Prešov, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného sp. zn. KaPO 2N 26527/2018, ČRZ: 142578/2018 z 12. októbra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. septembra 2020, sp. zn. 8S/93/2018, ECLI:SK:KSKE:2020:7018201049.5, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánom verejnej správy

1. Žalovaný rozhodnutím číslo spisu: KaPO 2N 26527/2018, ČRZ:142578/2018 z 12.10.2018 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 10 ods. 5 a § 11 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (ďalej „zákon o právnej pomoci“) nepriznal sťažovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci, vrátane nároku na predbežné poskytnutie právnej pomoci v právnej veci dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 9Co/255/2018 z 18.07.2018, ECLI:SK:KSKE:2018:7618202583.1, týkajúcej sa ochrany proti neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva.

2. Žalovaný preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že vo veci nie je dovolanie prípustné, preto nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, a sťažovateľ tým nesplnil jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc, čo má za následok negatívne rozhodnutie o nároku na poskytovanie právnej pomoci. Záver o neprípustnosti dovolania žalovaný vyvodil zo svojej úvahy o aplikácii Civilného sporového poriadku na právnu vec sťažovateľa, keď mal za to, že podľa jeho § 420 je dovolanie prípustné iba proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pričom však návrh na neodkladné opatrenie bol podaný a rozhodnutie o ňom vydané v rámci súdneho konania o sťažovateľovej žalobe; prípustnosti dovolania podľa § 421 Civilného sporového poriadku zasa podľa žalovaného bráni ustanovenie § 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

II. Konanie pred správnym súdom

3. Sťažovateľ sa správnu žalobou domáhal zrušenia preskúmaného rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej „správny súd“ či „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8S/93/2018 z 10.09.2020, ECLI:SK:KSKE:2020:7018201049.5 (ďalej „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej „SSP“). Správny súd okrem iného uviedol, že žalovaný sa musel zaoberať aj otázkou zrejmej bezúspešnosti sporu podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona o právnej pomoci, pričom rozsah jej posúdenia je v kompetencii žalovaného a závisí od okolností konkrétneho prípadu. Pretože podľa správneho súdu nie je proti uzneseniu odvolacieho súdu v takejto veci dovolanie prípustné podľa § 419, § 420 ani § 420 Civilného sporového poriadku, nebola vylúčená ani jeho zrejma bezúspešnosť, pričom nesplnenie hoci jednej z podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona o právnej pomoci je dôvodom na nepriznanie právnej pomoci. Preto podľa správneho súdu nebolo potrebné, aby sa žalovaný zaoberal aj splnením podmienok podľa § 6 ods. 1 písm. a), písm. c) zákona o právnej pomoci.

5. Ostatné tvrdené dôvody zrušenia preskúmaného rozhodnutia sťažovateľ podľa správneho súdu skutkovo ani právne nezdôvodnil, a súd nezistil ich naplnenie.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

A)

6. Sťažovateľ včas podanou kasačnou sťažnosťou navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec správneho súdu vrátiť na nové konanie.

7. Sťažovateľ dôvodil porušením práva na spravodlivý proces, poukazujúc na rozhodnutie súdu na pojednávaní dňa 10.09.2020, pričom podľa neho súd nerešpektoval ospravedlnenie z pojednávania a jeho žiadosť o odročenie z 03.09.2020, napriek prebiehajúcej epidémii Covid-19 a výzvam, aby ľudia necestovali, pričom sťažovateľ patrí do rizikovej skupiny ľudí vo veku 70 rokov. Sťažovateľ poukazoval na to, že súd nekonal dva roky a napokon počas epidémie neodročil pojednávanie.

8. Ďalej podľa sťažovateľa krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Tvrdil pritom, že jeho (sťažovateľova) žalobná argumentácia je presvedčivá; že správny súd nepoukazuje na judikatúru kasačného súdu v obdobných veciach, ani na judikatúru správneho súdu, nejde o nestranný súd a nestranného sudcu, správny súd robil právneho zástupcu žalovanému, iba v troch bodoch súd uviedol podanie žaloby, a citácií žalovaného je v rozsudku viac. Ďalej sa podľa sťažovateľa súd len okrajovo dotkol zrejmej bezúspešnosti sporu, po právnej stránke súd nezdôvodnil posúdenie bezúspešnosti sporu ani či je rozhodnutie žalovaného správne a zákonné.

9. Sťažovateľ vyčítal správneho súdu, že sa nezaoberal lehotou 30 dní na vydanie rozhodnutia správneho orgánu, nespomenul v napadnutom rozsudku dátum podania správnej žaloby, neuviedol, kto sa zúčastnil pojednávania, ospravedlnenie sťažovateľa, ani ako naložil s týmto ospravedlnením a so žiadosťou o odročenie pojednávania.

10. Sťažovateľ tvrdil, že právny názor správneho súdu v odôvodnení je dôkaz, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov nie je spravodlivá a účinná, a mal pochybnosti o tom, či bol naplnený princíp právnej istoty. Tvrdil, že vec nebola rozhodnutá v súlade s ustálenou judikatúrou a ustálenou rozhodovacou praxou. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považoval za ústavne neudržateľné. Tvrdil, že je tu nezákonné preskúmané rozhodnutie, v rozpore s ústavným právom na súdnu a inú právnu ochranu. Mal za to, že správny súd sa žalobou nezaoberal v merite a nerešpektoval súdne rozhodnutia ani Ústavu Slovenskej republiky. Osobitne odkazoval na čl. 20 ústavy a trval na potrebe ochrany jeho vlastníckeho práva.

11. Sťažovateľ tvrdil, že žalovaný rozhodol tak, ako zákon nedovoľuje a napadnutý rozsudok vydaný na rovnakom základe zakladá dôvod na spochybenie jeho zákonnosti. Tvrdil, že rozsudok je arbitrárny a súd je povinný zdôvodniť odklon od svojho predošlého rozhodovania v rovnakej veci a od ustálenej judikatúry, k čomu však nedošlo.

12. Sťažovateľ uzavrel, že správny súd pri rozhodovaní porušil zákon, nedostatočne posúdil a preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a mal za to, že nemožno priznať relevanciu dôvodom preskúmaného rozhodnutia ani napadnutého rozsudku. Správny súd podľa sťažovateľa porušil zákon porušením práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), rozhodnutím na základe nesprávneho právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP). Sťažovateľ si uplatnil aj právo na náhradu trov konania.

B)

13. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol jej zamietnutie, stotožňujúc sa s výrokom i závermi napadnutého rozsudku.

C)

14. Na toto vyjadrenie reagoval písomne sťažovateľ tvrdiac, že žalovaný sa spoliehal na správny súd, že aj bez jeho námahy či účasti na pojednávaní rozhodne v jeho prospech a žalobu zamietne; čo sa aj stalo. Nepozdávalo sa mu, že aj vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti má len 2 body. Uviedol niektoré spisové značky rozsudkov kasačného súdu a tvrdil, že žalovaný ich opomenul v preskúvanom rozhodnutí, ale v iných situáciách ich veľmi rád cituje. Mal za to, že takýmto vyjadrením žalovaný súhlasí s kasačnou sťažnosťou. S poukazom na teraz označené rozsudky navrhol zrušiť napadnutý rozsudok.

IV. Posúdenie veci kasačným súdom

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, na ktorý prešiel výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol do 31.07.2021 príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 11 písm. h/ SSP), ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov, ktorými bol viazaný (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná preto ju podľa § 461 SSP zamietol týmto rozsudkom, ktorý bol verejne vyhlásený dňa 27.06.2022 po predchádzajúcom zverejnení termínu.

16. Úlohou kasačného súdu bolo preskúmať zákonnosť napadnutého rozsudku, avšak iba na základe a v medziach sťažnostných bodov, pričom kasačnému súdu neprináleží iniciatívne vyhľadávať možné dôvody pre jeho zrušenie.

17. Sťažovateľ najskôr spochybňoval postup správneho súdu, ktorý nariadil pojednávanie na 10.09.2020 a riadne naň predvolal sťažovateľa (po predchádzajúcom zrušení a odročení pojednávania v apríli a júni 2020), a napriek jeho ospravedlneniu a žiadosti o odročenie pojednávania konal v jeho neprítomnosti a vec rozhodol. Kasačnému súdu je z údajov obsiahnutých v spise i z jeho činnosti známe, že v rovnaký deň sa na krajskom súde uskutočnilo viacero pojednávania vo veciach totožných účastníkov, na ktorých boli vyhlásené rozsudky v neprospech sťažovateľa, proti ktorým podal sťažovateľ kasačné sťažnosti. O kasačnej sťažnosti proti jednému z týchto rozsudkov už rozhodol Najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 4Sžk/7/2021 z 27.09.2021, ECLI:SK:NSSSR:2021:7019200327.1, kde v bodoch 24-36 posudzoval aj dôvodnosť rovnakého sťažnostného bodu. Pretože sa konajúci senát stotožňuje s tam uvedeným právnym posúdením, ďalej v zmysle § 464 ods. 1 SSP cituje príslušnú časť odôvodnenia:

18. <24.> Žalobca v kasačnej sťažnosti v prvom rade namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konkrétne žalobca toto porušenie videl v tom, že krajský súd neakceptoval žalobcom zaslané opakované ospravedlnenie z účasti na pojednávaní vrátane žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré sa malo uskutočniť dňa 10. septembra 2020.

19. <25.> Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. <26.> Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

21. <27.> Podľa § 115 SSP, pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

22. <28.> Podľa § 25 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o

intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

23. <29.> Podľa § 183 ods. 2 CSP, od advokáta možno okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom, vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu.

24. <30.> Podľa § 183 ods. 3 CSP, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihladením na všetky okolnosti mohla predpokladať.

25. <31.> Podľa § 183 ods. 4 CSP, ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

26. <32.> V tejto relevantnej časti najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd za účelom prejednávania veci nariadil pojednávanie na 25. júna 2020 o 11:20 hodine, ktoré bolo na základe doručených žiadostí tak zo strany žalovaného, ako aj žalobcu odročené na 10. septembra 2020, 11:20 hodinu. Účasť opätovne ospravedlnil žalovaný listom doručeným súdu dňa 12. augusta 2020; súčasne požiadal, aby súd vec prejednal v jeho neprítomnosti. Účasť na pojednávaní rovnako ospravedlnil žalobca podaním doručeným súdu dňa 09. septembra 2020 (t. j. deň pred pojednávaním) a zároveň požiadal o odročenie predmetného pojednávania. Žiadosť o odročenie pojednávania zdôvodnil jednak s poukazom na toho času aktuálnu pandemickú situáciu ohľadom COVID-19 (rizikové cestovanie a odporúčania odborníkov a príslušných orgánov) a jednak s poukazom na vážne rodinno-finančné dôvody.

27. <33.> Najvyšší správny súd poukazuje na to, že v správnom súdnom procese (rovnako ako v civilnom procese) platí zásada, že vec sa má rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní (§ 105 ods. 1 SSP). K tomu zodpovedá aj samotný postup súdu, a preto aj všetky úkony, ktoré správny súd realizuje v rámci prípravy pojednávania, je povinný uskutočniť tak, aby bola vec rozhodnutá na prvom pojednávaní. Inštitút odročenia pojednávania je potrebné z uvedeného dôvodu potom vnímať ako niečo výnimočné. V nadväznosti na uvedené, podľa § 115 SSP sa môže pojednávanie odročiť len z dôležitých dôvodov. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. To však neznamená, že súd za žiadnych okolností nemôže konať bez prítomnosti účastníka, prípadne, že je povinnosťou súdu vyhovieť každej žiadosti o odročenie pojednávania. Podľa § 180 CSP v spojení s § 25 SSP po vyvolaní veci súd prvotne zisťuje, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané; ak sa tieto osoby nedostavili, hoci boli riadne predvolané a absentuje žiadosť o odročenie pojednávania alebo súd uvádzané dôvody odročenia nepovažuje za dôležité, súd rozhodne, že sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie. Správny súdny poriadok v tomto smere na rozdiel od právnej úpravy plynúcej z Civilného sporového poriadku upravuje aj osobitný spôsob vyhlásenia rozsudku spočívajúci vo vyvesení jeho skráteného písomného vyhotovenia na úradnej tabuli súdu po dobu 14 dní. Tento spôsob vyhlásenia rozsudku prichádza do úvahy výlučne v prípade, ak pri vyhlasovaní rozsudku sú prítomní iba sudcovia a zapisovateľ, čo zodpovedá tu prejednávanej veci. V súvislosti s odročením pojednávania najvyšší správny súd uvádza, že pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov, pričom opodstatnenosť takéhoto dôvodu posudzuje príslušný súd, a to podľa konkrétnych okolností prípadu s tým, že tieto môže preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania predmetnej žiadosti o odročenie pojednávania. Vo všeobecnosti súd skúma dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť o odročenie pojednávania, z hľadiska okolnosti, ktorú uviedol žiadateľ, a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania tejto žiadosti. Dôležitý dôvod mohol byť vyvodzovaný len zo skutočností, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcej súdnej konaní a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každej strane sporu za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedliteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca strane sporu prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca uskutočniť kroky vedúce k účasti na pojednávaní).

28. <34.> V prvom rade najvyšší správny súd považuje za potrebné vytknúť krajskému súdu, že v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie žalobcovi neozrejmil dôvody, pre ktoré nevyhoveli žalobcom podanej žiadosti o odročenie príslušného pojednávania a pristúpil k vyhláseniu rozsudku podľa § 137

ods. 3 veta druhá SSP. Na druhej strane, podľa názoru najvyššieho správneho súdu, aj vzhľadom na povahu samotného sporu, ako aj charakter správneho súdneho konania ako takého čo do ojedinelého vykonávania dokazovania, ako aj striktnej viazanosti krajského súdu rozsahom a dôvodmi správnej žaloby (§ 134 ods. 1 SSP) najvyšší správny súd nepovažoval toto opomenutie krajského súdu za tak závažné, aby bol daný dôvod pre zrušenie rozsudku krajského súdu výlučne z týchto dôvodov. K samotným dôvodom, pre ktoré mal krajský súd podľa mienky žalobcu odročiť pojednávanie, najvyšší správny súd zastáva názor, že žalobcom uplatnený dôvod spočívajúci v rodinno-finančných okolnostiach nemožno považovať aj vzhľadom na všeobecné vymedzenie týchto okolností za dôležitý dôvod, pre ktorý by mal krajský súd odročiť pojednávanie. V súvislosti s ďalším dôvodom, spočívajúcim v šírení pandémie COVID-19 najvyšší správny súd uvádza, že v rozhodnom období (t. j. k 10. septembru 2020) platilo a bolo účinné opatrenie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky,

- z 28. augusta 2020, číslo OLP/6911/2020 ukladajúce povinnosť žiadať pri vstupe na pracovisko alebo do priestorov prevádzky od pracovníkov v pracovnoprávnom pomere, štátnozamestnaneckom pomere alebo inom obdobnom pomere preukázanie splnenia povinnosti absolvovať izoláciu v domácom prostredí ukončenú negatívnym výsledkom RT-PCR testu na ochorenie COVID-19 vykonaným v laboratóriách na území Slovenskej republiky, alebo potvrdením o prekročení štátnej hranice Slovenskej republiky starším ako 10 dní, vyplývajúcej tejto osobe z opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky z 28. augusta 2020, sp. zn. OLP/6850/2020 v znení neskorších opatrení,

- z 28. augusta 2020, číslo OLP/6850/2020 v spojení s opatrením zo 07. septembra 2020, číslo OLP/7093/2020 ukladajúce povinnosť v podobe izolácie v domácom prostredí pre osoby vstupujúce na územie Slovenskej republiky, ktoré počas predchádzajúcich 14 dní navštívili krajinu Európskej únie neuvedenú v prílohe č. 1 tohto opatrenia a zároveň nenavštívili krajinu, ktorá nie je členom Európskej únie a nie je uvedená v prílohe č. 1 tohto opatrenia,

- z 03. júla 2020, číslo OLP/5453/2020 v znení opatrenia z 28. augusta 2020, číslo OLP/6848/2020 zakazujúce do odvolania vychádzať a pohybovať sa na verejnosti v priestoroch interiérov budov a v prostriedkoch verejnej dopravy bez prekrytia horných dýchacích ciest (nos, ústa) ako je napríklad rúško, šál, šatka, so stanovenými výnimkami,

- z 28. augusta 2020, číslo OLP/6849/2020 v spojení s opatrením z 09. septembra 2020, číslo OLP/7092/2020 ukladajúce povinnosti štátnym orgánom a orgánom územnej samosprávy pri konaní ich zasadnutí a schôdzí zabezpečiť pri vstupe do budovy oznam o povinnosti, že v prípade vzniku akútneho respiračného ochorenia (napríklad horúčka, kašeľ, nádcha, sťažené dýchanie) je osoba povinná zostať v domácej izolácii, zaistiť pri vstupe do budovy štátnych orgánov a orgánov územnej samosprávy dávkovače na alkoholovú dezinfekciu rúk a dezinfikovať si ruky, respektíve zabezpečiť iný adekvátny spôsob dezinfekcie rúk, zabezpečiť nosenie ochranných rúšok osobami pohybujúcimi sa v objekte štátnych orgánov a orgánov územnej samosprávy, vybaviť hygienické zariadenia prevádzky tekutým mydlom a papierovými utierkami, zverejniť na viditeľnom mieste oznam s informáciou (1/ ak sa u osoby prejavia príznaky akútneho respiračného ochorenia, je potrebné telefonicky kontaktovať svojho ošetrojúceho lekára a opustiť pracovisko, 2/ pravidelne si umývať ruky mydlom a teplou vodou, následne ruky utierať do jednorazových papierových obrúskov, 3/ zákaz podávania rúk), ďalej zabezpečiť dostatočné vetranie priestorov, zabezpečiť pravidelnú dezinfekciu všetkých kontaktných priestorov, najmä dotykových plôch (napríklad kľučky, zábradlia, výťahy) a všetkých kontaktných predmetov (napríklad pracovný stôl, klávesnica, telefóny, prenosné média, myš) dezinfekčným prostriedkom s virucídnym účinkom.

29. <35.> V tejto súvislosti najvyšší správny súd odkazuje aj na opatrenia pre súdy platné od 01. septembra 2020 zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (<https://www.justice.gov.sk/Stranky/Ministerstvo/Opatrenia-COVID-19.aspx>), v zmysle ktorých ministerstvo ukladá súdom zabezpečiť všetky činnosti súdu, zabezpečiť dodržiavanie opatrenia z 28. augusta 2020, číslo OLP/6849/2020 a tiež opatrenia z 28. augusta 2020, číslo OLP/6911/2020, zaistiť meranie telesnej teploty osobám pri vstupe do objektov súdov za účelom overenia, či osoba nevykazuje príznaky ochorenia COVID-19 (horúčka nad 38°C) a pri plánovaní a uskutočňovaní pojednávaní vykonávať opatrenia proti prepíňaniu pojednávacej miestnosti a zhromažďovaniu osôb pred pojednávacou miestnosťou. Rovnako Pandemická komisia Vlády Slovenskej republiky dňa 04. septembra 2020 po dôslednom zhodnotení epidemiologickej situácie na Slovensku odporučila regionálnym hygienikom v rizikových okresoch Slovenska (podľa semaforu oranžové a červené okresy), aby na zamedzenie šírenia ochorenia COVID-19 prijímali opatrenia nad rámec celoštátne platných opatrení. Najvyšší správny súd v tomto smere uvádza, že v rozhodnej dobe, t. j. k 10. septembru 2020 tak obvod krajského súdu (Košice), ako aj miesto bydliska žalobcu (okres Levoča) sa nenachádzali v červenej, respektíve v oranžovej farbe, pričom cestovanie prostriedkami verejnej hromadnej prepravy

nebolo zakázané a ani obmedzené, samozrejme pri zachovaní a dodržiavaní všetkých k tomu zodpovedajúcich protiepidemiologických opatrení (rúško, odstup, dezinfekcia).

30. <36.> Vzhľadom na takto zistené a predovšetkým overené skutočnosti, najvyšší správny súd ani v tomto prípade nevzhladol relevantný dôvod na to, aby aj tento žalobcom uvádzaný dôvod považoval za tak dôležitý, aby viedol, či už sám o sebe, alebo spolu s ďalším, k odročeniu pojednávania. Len pre úplnosť najvyšší správny súd dodáva, že krajský súd nemohol postupovať podľa § 183 ods. 4 CSP v spojení s § 25 SSP, teda bezodkladne upovedomiť stranu, ktorá odročenie navrhla, o tom, že dôvod na odročenie pojednávania nebol dôležitý, nakoľko žalobca krajskému súdu neoznámil telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú by mu súd v tomto zmysle zaslal príslušné upovedomenie.“

31. Ďalšie sťažovateľove námietky sa týkali formálnych a obsahových náležitostí rozsudku. Správny súd nie je vo všeobecnosti povinný vo svojom rozhodnutí odkazovať na svoju judikatúru alebo na judikatúru kasačného súdu len preto, že si to želá účastník konania. Správny súd je podľa § 139 ods. 3 SSP povinný zdôvodniť svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, ale v okolnostiach veci nie je ani kasačnému súdu známe, že by k takémuto odklonu došlo. Sťažovateľom v žalobe a kasačnej sťažnosti citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa týkali iných skutkových okolností a iného právneho stavu (rozsudok sp. zn. 5Sžo/61/2013 z 30.01.2014, ECLI:SK:NSSR:2014:7013200183.1, sa zaoberal situáciou, keď sa centrum nevenovalo celej žiadosti o poskytnutie právnej pomoci, rozsudok sp. zn. 7Sžo/13/2014 z 24.09.2015, ECLI:SK:NSSR:2015:7013200486.1, sa týkal prípustnosti dovolania podľa vtedajšieho Občianskeho súdneho poriadku).

32. Hoci sťažovateľ v kasačnej sťažnosti tvrdí, že napadnutým rozsudkom sa krajský súd odklonil od predchádzajúcej judikatúry a vec nesprávne právne posúdil, kasačný súd musí konštatovať, že ide o všeobecné tvrdenia, ktoré nie sú odôvodnené zrozumiteľnou sťažnostnou argumentáciou v zmysle § 440 ods. 2 SSP. Preto sa nimi kasačný súd ani bližšie nemohol zaoberať.

33. Samotné právne posúdenie krajského súdu o kľúčovej otázke zrejmej bezúspešnosti sťažovateľ nijako konkrétne nespochybnil; za takú argumentáciu nemožno považovať neurčité tvrdenie, že vec sa má posudzovať z hľadiska súladnosti s Dohovorom o ochrane základných práv a slobôd, či ústavou.

34. Dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku nie je ani neuvedenie dátumu podania správnej žaloby, či údaj, kto sa zúčastnil pojednávania. Rovnako sťažovateľ neobjasnil, aký vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia mala mať ním v kasačnej sťažnosti spomenutá 30 dňová lehota na vydanie rozhodnutia.

35. Sťažovateľove tvrdenie, že správny súd nebol nestranný a robil „právneho zástupcu“ žalovanému, dokonca s výpočtom, aký priestor venoval súd vyjadreniam jednotlivých účastníkov súdneho konania, je podľa kasačného súdu celkom nepodložené. Je úlohou správneho súdu posúdiť dôvodnosť žalobných bodov. Je pritom obvyklé, že súd uzná za príliehavú argumentáciu jednej strany a opačnú argumentáciu označí za nesprávnu. V súdnej veci správny súd nevidel vady právneho posúdenia žalovaného v preskúmanom rozhodnutí, proti ktorému sťažovateľ namietal, a svoje úvahy súd primerane zdôvodnil; z toho však nijako nevyplýva stranenie žalovanému. Z jeho vysvetlenia (najmä body 11-19 napadnutého rozsudku) nemal ani kasačný súd problém vyrozumiť, prečo krajský súd súhlasil s tým, ako vec právne posúdil žalovaný a naopak prečo žalobu sťažovateľa videl ako nedôvodnú. Preto neobstojí ani sťažovateľova námietka o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

36. S ohľadom na to, že dôvodom na nepriznanie právnej pomoci je vlastne záver žalovaného o procesnej neprípustnosti sťažovateľom zamýšľaného dovolania, nie je vo veci relevantná ani argumentácia sťažovateľa o jeho ústavnom práve vlastniť majetok. Taktiež sťažovateľov poukaz na princíp právnej istoty ostal bližšie nevysvetlený.

37. Pretože žiaden zo sťažnostných bodov nepovažuje kasačný súd za dôvodný, nezostalo mu iné, ako kasačnú sťažnosť zamietnuť.

38. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP a contrario k § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný a vo vzťahu k žalovanému nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v § 168 SSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.